

De noodrem

1.

Frederik kijkt om zich heen. Hij ziet een steriele ziekenhuiskamer. Alleen een word-snel-beter-kaartje van zijn moeder, die hem bedankt voor het 'mooie' verjaardagsgeschenk dat hij haar cadeau heeft gedaan. Verder niets. Stilaan wordt alles wat duidelijker: hij ligt in een ziekenhuis, neen, in zijn ziekenhuis. Frederik herkent de kleuren van de muren. Hoe komt hij hier? Hij, die zo weloverwogen had besloten uit het leven te stappen.

Met de regelmaat van de klok komt een verpleegkundige kijken hoe het met hem gaat. Verhoogd toezicht, zoals men zo mooi neerpent in zijn patiëntendossier. Maar wat zou hij in godsnaam kunnen doen in een kamer waar niets voorhanden is?

Frederik tracht zijn gedachten te ordenen: welke dag is het vandaag? Hij probeert te achterhalen wat er tussen die bewuste dinsdagavond 18 mei en vandaag, donderdag 20 mei, is gebeurd. Hij vraagt zich af wie er allemaal al weet dat hij hier ligt. Hoe zal hij ooit onopgemerkt kunnen rondlopen in de gangen van dit ziekenhuis? Hij voelt aan zijn pols. Het identificatiebandje is duidelijk voelbaar, maar ook zichtbaar aanwezig. Het zal dus een hemd met lange mouwen worden om dat bandje te kunnen verstoppen. En dat op een moment dat anderen met T-shirts en korte broeken aan rondlopen. Zoveel mogelijk op de kamer blijven, dat zal de boodschap zijn. Stel je voor dat een van de collega's hem hier in het ziekenhuis ziet met dat bandje om zijn pols, wat voor smoes zal hij dan moeten verzinnen? Wat zal hij antwoorden als ze hem vragen waarom hij opgenomen is of hoe het met hem gaat? Wat een domme vraag trouwens: kan iemand zich na een mislukte zelfmoordpoging goed voelen? Frederik moet ook zelf het antwoord schuldig blijven op de vraag of hij nu wel of niet blij is dat hij nog leeft. De tijd zal het hem duidelijker maken.

Er wordt op de deur geklopt. Een zorgverlener, opnieuw, maar nu is het geen verpleegkundige maar Frederiks directe leidinggevende, Johan. Frederik krimpt in elkaar. Hij ligt daar in een ziekenhuisbed, in een operatiehemdje, met een blaassonde en infusen en amper gewassen en geschoren. En met Johan naast zich, die al even ongemakkelijk in de kille ziekenhuisfauteuil zit. Een ijzige stilte. Frederik voelt de angst om iets te zeggen, om iets verkeerd te zeggen. Verwacht Johan nu dat hij zijn excuses aanbiedt?

Hakkelend doet Johan zijn verhaal. Hij wist dat Frederik woensdagochtend bij de tandarts werd verwacht, maar tegen de middag vond hij het alarmerend dat Frederik nog steeds geen teken van leven had gegeven. Hij was in zijn wagen gestapt en als een gek in de richting van Frederiks huis gereden. Het ergste wat hij zich had kunnen inbeelden was gebeurd: Frederik lag in bed, voor dood, met een afscheidsbrief naast zich. De kleding waarin hij opgebaard wilde worden had hij nog klaargelegd.

Johan komt amper uit zijn woorden, zijn stem beeft hoorbaar. Niemand op de werkvloer had iets gemerkt, maar uit alles bij Frederik thuis was af te leiden dat dit geen wanhoopsdaad was, maar een weloverwogen, reeds lang geplande daad. Een volledig opgeruimd huis, de tuin die volledig klaargemaakt was voor de zomer die zou komen, de achterdeur die niet op slot was...

Frederik denkt een traan te zien in de ogen van zijn baas. Hij zakt in elkaar van schaamte. Wat een mislukking is hij toch, hij slaagt er zelfs niet in een zelfmoord tot een goed einde te brengen. En wat nu? Met een krop in zijn keel vraagt hij hoe Johan het nu verder ziet. Mag hij nog blijven werken of komt zijn baas hem hier ontslaan? Aangezien er op Frederiks functioneren nooit iets aan te merken is geweest, zal hij gewoon aan de slag mogen blijven, maar wel op voorwaarde dat hij in therapie gaat. Frederik besluit dat hij vooral aan de slag wil blijven. Dat in therapie gaan zal hij er dus willens nillens moeten bijnemen. *Alea iacta est.*

Johan vertrekt. Frederiks moeder komt binnen. Ze maakt hoorbaar opmerkingen over Johans looks. Zelfs nu kan ze het niet laten ongeremd commentaar te geven op alles en iedereen. Frederik hoort geen woord van medelijden uit haar mond komen. Er is alleen de druk dat Frederik deze kamer zo snel mogelijk moet verlaten, dat hij zich sterk moet maken en gewoon weer aan het werk moet. Ze zegt het sec, zonder emotie. Het

gaat er niet anders aan toe dan de voorbije jaren. Op materieel vlak heeft Frederik nooit iets te kort gehad, maar echte warmte is hem altijd vreemd gebleven. Op eigen benen staan, dat heeft hij wel geleerd, maar niet om ook eens de kruk van een ander te mogen gebruiken. Nu is het weer zo: hij heeft zichzelf in de nesten gewerkt en dus moet hij er ook zelf maar weer uitraken. Punt uit.

Zijn moeder vertrekt naar huis. Frederik blijft alleen achter. Hij is doodop. Echt slapen lukt hem niet. Ook 's nachts komt er elk half uur een verpleegkundige kijken of alles nog in orde is. De nacht duurt uren. Hij voelt spierpijn over zijn hele lijf. Hij heeft ook geen idee hoe hij aan die spierpijn komt. Zijn het bijwerkingen van de medicatiecocktail die hij heeft genomen of van het al te lange neerliggen in zijn doodsbéd thuis? Hij mag onder toezicht een pijnstillert nemen. Wordt dit het regime waaraan hij zich zal dienen te houden de komende dagen? Een domme paracetamol onder toezicht?

Uit verveling leest hij dan maar de infobrochure over deze ziekenhuisafdeling en de hier geldende regels. Al snel beseft hij dat het hem niet zal lukken de hele dag op zijn kamer te blijven. Douchen moet gebeuren in een van de twee douches op de gang. Medicatie moet onder toezicht worden ingenomen bij de verpleegpost. Van elke patiënt op de gang wordt verwacht dat hij deelneemt aan teamactiviteiten... Frederik stopt met lezen. Hij wil dit niet! Hij wil controle over zijn behandeling en wil niet alles zomaar ondergaan. Waar zijn de wetenschappelijke studies die aantonen dat een dergelijke aanpak werkt? Hij zal het er morgen nog weleens over hebben met zijn behandelende psychiater. Snikkend valt hij in slaap.

Verder lezen?

Bestel nu het e-book!